

prvý c. ř. s. spojeny ke společnému projednání a dle § 187 odstavec druhý c. ř. s. rozhodnuty tímž rozsudkem.

Ustanovení § 502 poslední odstavec c. ř. s. nelze užití, zrušil-li dovolací soud rozsudky nižších soudů a vrátil věc soudu první stolice.

(Rozh. ze dne 3. května 1921, Rv II 113/21.)

Nejvyšší soud odmítl dovolání.

Důvody:

Tím, že rozepře, zahájené žalobami Cg Ia) 143/15 a Cg Ia) 161/15 byly dle § 187 odstavec první c. ř. s. spojeny ke společnému projednání a dle § 187 odstavec druhý c. ř. s. rozhodnuty společným rozsudkem, nepozbyly nároky uvedenými žalobami uplatňované své samostatnosti, poněvadž nahodilá okolnost spojení má důsledky pouze formální. Při posuzování přípustnosti dovolání s hlediska § 502 c. ř. s. nelze tedy sečíti hodnotu obou sporných předmětů, nýbrž dlužno ohledně každého z obou nároků zvlášť zkoumati, je-li dovolání přípustným. Tu pak sluší uvážiti tote: Žalobou Cg Ia) 143/15 domáhali se žalobci původně zaplacení 2500 K, kterýžto nárok byl však konečně omezen na 910 K 97 h. Soud první stolice přisoudil žalobcům z toho 790 K 65 h, ohledně zbytku 120 K 10 h správně 120 K 32 h zamítl žalobu. Odvolání bylo podáno pouze žalovanou do části, žalobě vyhovující, tedy co do 790 K 65 h; hodnota sporného předmětu, o němž odvolací soud rozhodoval, nepřevyšovala tudíž 1000 K, a ježto odvolací soud v tom kuse potvrdil rozsudek prvního soudu, jest dovolání žalované v tom směru dle § 502 odstavec třetí c. ř. s. (čl. VI. čís. nov. o úř. pro soudy) nepřípustným. Nejinak má se věc ohledně rozepře Cg Ia) 161/15. I zde směřuje dovolání proti potvrzující části rozsudku soudu odvolacího. Hodnota příslušných nároků činí však 320 K a 510 h, tedy úhrnem rovněž méně než 1000 K, a proto jest dovolání také v tom směru nepřípustným. Výjimečného ustanovení posledního odstavce § 502 c. ř. s. nelze obdobně použiti v případech, kde — jako v tomto případě — dovolací soud zrušil rozsudky nižších soudů a vrátil věc soudu první stolice. Dovolání mělo tedy dle § 507 c. ř. s. býti odmítnuto již první soudem, a když se tak nestalo, vysloveno odmítnutí soudem dovolacím.

Čís. 1045.

Vedle finanční prokuratury jest i finanční okresní ředitelství oprávněno k podávání návrhů na povolení a zrušení exekuce k zajištění důchodkových pokut.

(Rozh. ze dne 10. května 1921, R I 329/21.)

Okresní finanční ředitelství v L. žádalo dne 30. ledna 1921 na okresním soudě za závěru pohledávky povinného u banky ku zajištění důchodkové pokuty a útrat řízení úhrnným penízem 80.000 Kč na základě § 567 důchodkového tr. zák. Usnesením okresního soudu ze dne 3. února 1920 bylo okresní finanční ředitelství vyzváno, by k této své žádosti připojilo exe-

kuční titul. Návrhem ze dne 13. března 1920 žádala pak finanční prokuratura v Praze jménem eráru na základě dopisu českého vrchního duchodkového soudu ze dne 9. března 1920 za zájem pohledávky vymáhající u téže banky, povinnému příslušejících k zajištění pohledávky vymáhající strany 20.000 K rovněž na základě § 567 důch. tr. zák., při čemž tento návrh byl označen jako doplněk žádosti finančního okres. ředitelství shora uvedené. Exekuce tato byla usnesením ze dne 15. března 1920 povolena, k žádosti povinného za zrušení tohoto zájmu, podané u zemského finančního ředitelství, prohlásilo okresní finanční ředitelství v L., jemuž žádost ta k dalšímu bezodkladnému opatření byla postoupena, dopisem ze dne 4. prosince 1920, že povinnému bylo zemským finančním ředitelstvím povoleno upuštění od právního jednání (správně od zajišťovací exekuce) proti složení 15.000 K; že povinný tuto částku u hlavního celního úřadu v L. složil a navrhlo, by závěra (správně zájem), usnesením ze dne 15. března 1920 povolená, byla zrušena. Soud první stolice exekuci zrušil. Rekursní soud návrh na zrušení exekuce zamítl. Důvody: Zdvižení exekuce za současného zrušení všech exekučních až dotud vykonaných úkonů může nastati jen v případech § 39 ex. ř. Z těchto však není zde žádného, zejména není zde případu § 39 odstavec šestý ex. ř. K návrhu na zdvižení exekuce jest dle tohoto zákonného usnesení oprávněn věřitel, v tomto případě žádala strana povinná zemské finanční ředitelství v Praze o zrušení soudní závěry exekučním soudem povolené. Žádost tuto sdělilo zemské finanční ředitelství v Praze okresnímu finančnímu ředitelství, které navrhlo zrušení zmíněné závěry. Neprávem však zrušil exekuční soud exekuci dle § 39 odstavec šestý ex. ř., poněvadž návrh na zdvižení nepochází od vymáhajícího věřitele a není také souhlas jeho vykázán.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Dle § 567 důchodk. tr. zák. a § 51 úředního poučení k němu může býti žádáno za zajištění pokut důchodkových a útrat řízení buď prostřednictvím finanční prokuratury neb v naléhavých případech přímo úřadem vyšetřujícím. Dv. dekretem ze dne 25. dubna 1839 sb. z. p. sv. 67 čís. 50 bylo uloženo okresním úřadům, by zakročily z úřední moci, bylo-li zajištění vydobyté přímo podřízeným úřadem důchodkovým nedostatečné nebo přesahovalo-li zákonné meze. Z toho, co uvedeno, plyne, že vedle finanční prokuratury sluší pokládati i finanční okresní ředitelství za oprávněný úřad k podávání návrhů na povolení a zrušení exekuce vedené ku zajištění důchodkových pokut, že tedy také návrh, podaný okresním finančním ředitelstvím v L. ze dne 4. prosince 1920 na zrušení exekuce byl podán oprávněným vymáhajícím věřitelem a to tím spíše, že tento úřad sám původně o exekuci zakročil a že tedy soud exekuční na základě tohoto návrhu dle § 39 čís. 6 ex. ř. právem exekuci zrušil.

Čís. 1046.

V řízení ohledně zájemného popisu vnesených svršků pro pohledávku z nájemného platí předpisy exekučního řádu.

(Rozh. ze dne 10. května 1921, R I 544/21.)